

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș, Vladimir Timofti și Iurie Bejenaru,

a judecat fără citarea părților recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sîli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2014, în cauza penală privind-o pe

Istrati Valentina Andrei, născută la 28 decembrie 1955, originară și domiciliată în or. Strășeni, str. Alexei Mateevici, nr. 5, ap. 19.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.04.2012 – 28.08.2013;

Instanța de apel: 21.10.2013 – 15.01.2014;

Instanța de recurs: 01.04.2014 – 10.06.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 28 august 2013, Istrati V. a fost achitată în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, pentru că fapta inculpatei nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

2. Prin rechizitoriu, inculpata a fost învinuită de faptul că, avînd intenția deținerii și folosirii documentelor oficiale false, știind cu certitudine că nu a deținut niciodată un lot de teren în regiunea „Roșcani” din or. Strășeni, a deținut și a folosit titlul de autentificare a drepturilor deținătorilor de teren, care i-a fost eliberat la 15 aprilie 2011, pentru terenul cu cod cadastral 8001103.024, cu destinația grădini, cu suprafața de 0,1437 ha, pe care Istrati V. 1-a prezentat la OCT Strășeni și l-a înregistrat în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri cu nr. 200 din 24.03.1993, care i-a fost repartizat în baza deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993 a Consiliului orășenesc Strășeni, astfel obținînd dreptul de proprietate asupra acestui lot de teren.

Astfel, lui Istrati V. i s-a imputat că prin acțiunile sale, a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, adică deținerea și folosirea documentelor oficiale false care acordă drepturi.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia din motivul ilegalității, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Istrati V., să fie condamnată în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie 6000 lei.

În motivarea cerințelor înaintate, apelantul a indicat că nerecunoașterea vinovăției de către inculpată este combătută prin însăși declarațiile inculpatei Istrati V., care a menționat că pentru obținerea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren s-a prezentat la Primăria or. Strășeni la specialistul pentru reglementarea regimului funciar Barac S., care este și nora sa, unde fără a depune careva înscrisuri, cereri sau acte confirmative că deține un anumit teren, după adresarea sa verbală de a i se elibera titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren, i s-a eliberat actul dat.

De asemenea, acuzatorul de stat a menționat că vinovăția inculpatei se probează prin materialele cauzei și declarațiile martorilor care au fost examinate formal, fără a fi analizate în esență după formă, conținut, efect juridic, însă acestea dovedesc în întregime că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral 8001103.024 în original, este unul fals, deoarece în actul dat se deține date denaturate, false, ce nu corespund adevărului, nu au careva suport juridic, iar inculpata cunoscând despre acest fapt reieșind din însăși declarațiile sale date în calitate de inculpată, deținea și folosea actul respectiv solicitând a i se acorda drepturi.

În același context, procurorul a menționat că din probatoriul administrat se constată că faptele inculpatei întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal.

În concluzie, apelantul a conchis că la adoptarea sentinței, instanța de judecată nici nu a dat o apreciere a probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatei, în comiterea infracțiunii încriminate de organul de urmărire penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul acuzatorului de stat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, probele prezentate de către acuzare nu pot sta la baza condamnării inculpatei în temeiul art. 361 alin. (1) Cod penal, or pentru existența componentei de infracțiune obiectul material obligatoriu îl reprezintă „documentul oficial fals”, ceea ce presupune că inculpata a deținut și a folosit un document care este lipsit de orice valoare juridică în acest sens, iar instanța de fond examinând probele acumulate, întemeiat a ajuns la concluzia că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren eliberat pe numele lui Istrati V. la 15.04.2011, pentru terenul cu suprafața de 0,1437, cu nr. cadastral 8001103.024, cu destinație grădini, este unul perfect valabil, or, acuzatorul de stat nu a prezentat careva

dovezi că Titlul este fals, asupra acestui document nefiind pronunțate careva hotărâri judecătorești civile de declarare a nulității sau sentințe penale, acest document nu a făcut obiectul unei expertize sau constatări științifice etc. Mai mult decât atât, instanța de apel a reținut că odată ce Titlul de proprietate a fost emis de către o autoritate publică precum este Primăria or. Strășeni, el este prezumat a fi legal pînă la proba contrară, probă care nu a fost prezentată de acuzare.

Totodată, instanța a specificat că, în acțiunile inculpatei lipsește latura subiectivă a infracțiunii imputate, fiindcă inculpata, formulând o adresare, chiar și verbală, către autoritatea publică nu putea și nici nu avea cum să presupună că ei i se va elibera un document oficial fals. Respectiv, ea nici nu putea avea intenția de a deține și a folosi un Titlu fals, ci dorea de a obține un document legal, precum și l-a obținut, în astfel de circumstanțe, reieșind din considerentul că infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, poate fi săvârșită doar cu intenție directă, iar instanța nu a reținut în acțiunile inculpatei elementele constitutive ale acesteia, și anume: 1) să-și dea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii, 2) să prevadă urmările ei, și 3) să dorească survenirea acestor urmări, aceasta urmează a fi achitată.

Argumentul acuzării potrivit căreia inculpata ar avea dreptul doar la 3 ari, dar ea de fapt a avut 15 ari, este combătut prin declarațiile martorului Baltaga Gh., care a declarat că în baza deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993: „...*fiecare organizație desemnată, în dependență de locul atribuit, împărțea pe interior între lucrători cîte trei ari pentru fiecare. Dacă un lucrător se refuza de pămîntul care i se cuvine, acest pămînt putea fi preluat în continuare de un alt lucrător al aceleiași organizații.*”

Nu a fost reținut nici argumentul potrivit căruia inginerul cadastral care s-a ocupat de emiterea titlului de proprietate al inculpatei a fost nora acesteia, Severin-Barac T., nu poate fi reținut ca o dovadă a intenției directe, or documentul oficial este emis de către autoritatea publică căreia este adresată și nu de persoana fizică concretă, iar dacă aceasta în viziunea acuzatorului de stat demonstrează reaua intenție a inculpatei, urma să fie prezentat instanței care anume acțiuni ilegale le-a săvârșit Severin-Barac T., în legătură cu emiterea Titlului de proprietate eliberat inculpatei, astfel în lipsa unei sentințe de condamnare a lui Severin-Barac Tatiana pe faptul falsului, Titlul de proprietate se consideră perfect valabil.

Argumentul că Istrati V. nu este înregistrată ca plătitor de impozit nu este vina ultimei, or, aceasta este obligația activă și suverană a statului de a percepe impozitele și taxele la buget, iar faptul că inginerii funciari nu și-au făcut datoria în privința prezentării materialului relevant pentru asigurarea percepției impozitelor de la Istrati V. nu poate fi imputată ultimei, întrucît după cum s-a constatat în ședință de judecată activitatea de împrumutarea cu teren nu s-a sfârșit, multe registre ale deținătorilor de teren cu destinație grădini nu s-au păstrat (fapt confirmat de ex-primarul V. Ganea) etc, totodată potrivit declarațiilor martorului Sîrcu O. s-a reținut că terenul în litigiu nu a fost luat la evidență de serviciul percepere fiscală, deoarece nu le-a fost prezentată lista de

către inginerii cadastrali.

În baza celor constatate instanța de apel a conchis că, instanța de fond prin sentința adoptată, legal și întemeiat a achitat inculpata Istrati V. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, din motivul că fapta săvârșită de inculpată nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, lipsind atât latura obiectivă cât și vinovăția, deoarece Istrati V. nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile și, conform circumstanțelor cauzei, nici nu trebuia sau nu putea să le prevadă.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, acuzatorul de stat invocă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărîrea adoptată este neîntemeiată și ilegală, bazată pe declarațiile unilaterale ale inculpatei și avocatului acesteia.

Mai mult, se indică că instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu au specificat motivele pentru care acestea au fost respinse ca probe în sprijinul învinuirii.

Recurentul consideră că atât la faza urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești a fost demonstrat cu certitudine prezența tuturor semnelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal.

Astfel, intenția directă a lui Istrati V. în cazul dat s-a manifestat prin aceea că, ea nedeținînd sub nici o formă și niciodată teren în regiunea „Roșcani” din or. Strășeni și știind cu certitudine că în cadrul Primăriei or. Strășeni pe numele său nu există careva înscrisuri sau careva acte care ar atesta faptul că i-a fost repartizat în regiunea respectivă terenuri sau ea ar fi achitat careva plăți fiscale pentru ele, în calitatea sa de soacră a lui Barac-Severin T., care deținea funcția de specialist privind reglementarea regimului funciar din cadrul Primăriei or. Strășeni și care de facto a și perfectat titlul dat, fără a depune careva cereri sau acte în adresa Primăriei or. Strășeni, pentru ai fi repartizat teren sau acte pentru confirmarea deținerii unui anumit teren, s-a adresat verbal către nora sa împreună cu care a și inițiat procedura de perfectare pe nume său a titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral 8001103.024. Ulterior, a participat activ la formarea actelor primare existente în dosarul cadastral, prin aplicarea de semnături de către ea, achitarea de plăți (taxe) oficiale pentru perfectarea actelor primare, prezentarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren la Primăria or. Strășeni, pentru a fi semnat de persoanele abilitate, iar această intenție directă, se probează evident prin conținutul titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral 8001103.024, care cuprinde mențiuni și informații false și cu care Istrati V. este în cunoștință de cauză avîndu-1 primit la mîină, iar mai apoi a prezentat titlul dat la OCT pentru înregistrarea dreptului de proprietate.

Prin urmare, afirmația instanței precum că folosirea documentului oficial fals nu este dovedită, dat fiind faptul că nu există obiectul infracțiunii invocându-se faptul că nu există o hotărîre judecătorească ce ar stabili că titlul dat este fals și nici o expertiză ce ar stabili acest fapt, invocându-se totodată prevederile art. 332 Cod civil, este una eronată care deviază de la obiectul examinării procesului penal.

De menționat că instanța de fond cât și cea de apel, fără a da o apreciere completă și obiectivă a probelor acuzării, eronat și arbitrar a lăsat fără examinare conținutul procesului-verbal de examinare a Registrului titularilor funciari ai Primăriei or. Strășeni; conținutul procesului-verbal de examinare a Registrului Cadastral al deținătorilor de teren din or. Strășeni; conținutul comunicatului cu nr.802 din 08.08.2011 a Primăriei or. Strășeni; conținutul comunicatului cu nr.5789 din 15.12.2011 a Arhivei Națională; conținutul comunicatului cu nr.137 din 15.02.2012 a Serviciului Arhivă a Consiliului raional Strășeni; conținutul Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral 8001103.024 în original, care și constituie obiectul infracțiunii, ca în final să concluzioneze fără careva suport de drept și de fapt că acestea nu constituie probe veridice, cînd de fapt anume probele menționate mai sus demonstrează că Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral 8001103.024 în original, este unul fals, deoarece în actul dat se deține date denaturate, false, ce nu corespund adevărului, nu au careva suport juridic, iar inculpată cunoscînd despre acest fapt reieșind din însași declarațiile sale date în calitate de inculpată, deținea și folosea actul dat solicitînd a i se acorda drepturi.

În contextul celor relatate, recurentul a mai menționat că infracțiunea comisă de Istrati V. este formală și s-a consumat în momentul deținerii și folosirii titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren fals, fapt recunoscut tacit chiar de inculpată.

Prin urmare, recurentul consideră că acuzarea a prezentat probe suficiente, care demonstrează vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate.

În drept, procurorul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, pentru următoarele considerente.

7.1. Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci cînd hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a dat o apreciere eronată probatoriului administrat.

Însă, în raport cu textul deciziei atacate, Colegiul lărgit constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de procuror și adoptarea soluției expuse în pct. 4 din prezenta decizie.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect ca aceasta nu se circumscrie încadrării juridice în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, iar Istrati V. urmează a fi achitată, deoarece faptele săvârșite de ultima nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii de deținere și folosire a documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat anume nevinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal.

La fel, Colegiul lărgit reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința de achitare atacată este legală și întemeiată.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de respingere a apelului declarat de procuror, cu menținerea sentinței.

În continuare, din textul recursului declarat, se constată că recurentul critică soluția instanței de apel, întrucât instanța a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatei și a martorilor: Ciorici V., Botnaru E., Bobeica M., neluând în considerație

probele prezentate de partea acuzării, care dovedesc incontestabil vinovăția lui Istrati V., de săvârșirea infracțiunii imputate.

Așadar, în ceea ce privește faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile martorilor din partea învinuirii au prioritate față de cele ale martorilor din partea apărării, iar instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate, în raport cu decizia recurată, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile inculpatei, a martorilor: Ciorici V., Botnaru E., Bobeica M., cît și ale martorilor din partea învinuirii: Radu S., Sîrcu O., Sîrbu M., Baltaga Gh., Țîrdea M., care au fost combătute și cu alte probe recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă, constatînd corect că probele prezentate de către acuzare nu pot sta la baza condamnării lui Istrati V..

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit neîntemeiate criticile recurentului privitor la adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel în privința lui Istrati V., totodată, menționînd că Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborînd între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se dovedește nevinovăția inculpatei Istrati V. de săvârșirea infracțiunii imputate și totalmente se combat cu probele aduse, la caz, de către partea apărării.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, invocată de recurent, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul lărgit reține că criticile formulate de recurent în recursul ordinar declarat, cu privire la dispunerea condamnării lui Istrati V., au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg

expusă în hotărârile adoptate, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, temeuri de casare a hotărârii atacate, nu s-au stabilit, or concluzionând asupra celor expuse, instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză nu se constată erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7.2. În continuare, referitor la criticele recurentului în ceea ce privește existența componenței de infracțiune în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, în cauza supusă judecării, Colegiul lărgit explică următoarele.

Așadar, instanțele ierarhic inferioare au dispus achitarea inculpatei în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, din motiv că faptele inculpatei nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii nominalizate.

Potrivit comentariului la Codul penal, infracțiunea prevăzută de art.361 atentează la ordinea stabilită a autentificării documentale a faptelor ce au importanță juridică.

Obiectul material al faptei infracționale analizate îl reprezintă documentele oficiale false. Latură obiectivă constă în fapta prejudiciabilă care se concretizează în acțiunea de confecționare, deținere, vânzare sau folosire a documentelor oficiale false, care conferă drepturi sau scutesc de obligațiuni.

Înțelesul noțiunii de *falsificare* constă atât în modificarea totală a documentelor oficiale, cât și în introducerea în document a unor informații falsificate. Aceasta se poate realiza prin următoarele modalități: ștergerea, adăugarea, corectarea conținutului textului, schimbarea datei, falsificarea semnăturii persoanei cu funcții de răspundere etc.

Folosirea documentelor falsificate, constă în acțiunile de vânzare, dăruire, schimb și alte forme de transmitere spre folosire de către alte persoane contra plată sau gratis. Componența de infracțiune este formală și se consideră consumată din momentul falsificării sau confecționării obiectelor indicate în dispoziția articolului.

Latura subiectivă se realizează prin intenție directă. Este necesar ca falsificarea să fie efectuată în scopul folosirii documentelor, de către infractori sau de către alte persoane.

Prin rechizitoriu Istrati V., este învinuită anume de deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Din actele cauzei, se constată că titlul de proprietate eliberat la 15 aprilie 2011, pentru terenul cu cod cadastral 8001103.024, cu destinația grădini, cu suprafața de 0,1437 ha, pe care Istrati V. 1-a prezentat la OCT Strășeni și l-a înregistrat în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri cu nr. 200 din 24.03.1993, care i-a fost repartizat în baza deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993 a Consiliului orășenesc Strășeni, este valabil, or, învinuirea nu a prezentat nici o probă în confirmarea falsificării actului respectiv. Inculpata adresându-se către organele administrației publice locale competente și solicitând eliberarea titlului de proprietate asupra terenului pe care dânsa îl avea în folosință deja de mai mulți ani, nu era obligată să cunoască că titlul este fals. Mai mult,

din momentul eliberării titlului de proprietate de către organul împuternicit cu astfel de atribuții conform legii, se prezumă că acesta este perfect valabil.

Prin urmare, instanțele corect au statuat că în acțiunile lui Istrati V. nu se conține elementele componente respective de infracțiune, având în vedere, totodată, că eliberarea titlului de proprietate asupra terenului și litigiile ce țin de chestiunea amplasării acestuia sau mărimii lui, țin de competența domeniului civil, nu și de cel penal.

Călăuzitoare în acest sens sunt prevederile din pct. 22 și 23 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a RM din 26.03.1997, nr.10 - Cu privire la practica aplicării legislației funciare de către instanțele judiciare // *Culegere de hotărâri explicative /91, 2002*, potrivit căreia litigiile despre legalitatea hotărârilor organelor administrației locale privind chestiunile amplasării cotei de teren echivalent în natură sînt de competența instanțelor judecătorești.

La judecarea litigiilor dintre proprietarii (coproprietarii) caselor private, loturilor de pămînt cu privire la împărțirea, stabilirea ordinii de utilizare a lor, înlăturarea piedicilor în folosirea terenurilor, precum și la examinarea litigiilor dintre alți deținători de terenuri de pămînt, persoanele interesate trebuie să prezinte acte ce confirmă dreptul de proprietate, posesiune sau beneficiere asupra pămîntului, planul terenului de pămînt repartizat în natură, cu indicarea în el a cotei terenului de care se folosește fiecare din părți, planul construcțiilor și edificiilor amplasate pe teren, actele despre apartenența casei cu indicarea cotelor fiecărui proprietar, tranzacția sau hotărârea judecătorești despre divizarea reală a casei sau despre determinarea ordinii de folosire a ei, încheierea organelor competente și a expertizei respective. În caz de necesitate o astfel de expertiză poate fi fixată de judecată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul lărgit mai menționează că potrivit art. 10 din Codul Funciar, de competența consiliilor satești (comunale) și orășenești ține atribuirea terenurilor și înstrăinarea lor fără schimbarea destinației acestora, în modul stabilit de lege; autentificarea drepturilor deținătorilor de terenuri, în modul stabilit de lege; asigurarea perceperii impozitului funciar; exercitarea controlului de stat asupra folosirii și protecției terenurilor; privarea de drepturi a deținătorilor de terenuri în condițiile prevăzute de lege; soluționarea litigiilor funciare în limitele competenței lor.

Astfel, instanța de recurs opinează că chestiunile ce țin de dobîndirea dreptului de proprietate asupra lotului de teren cu suprafața de 0,1437 ha, de către Istrati V., sunt litigii care urmează a fi soluționate de organele administrației locale sau instanțele judecătorești în ordinea procedurii civile, întrucît aici nu este vorba de componența infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal.

În consecință, Colegiul lărgit conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată de menținere a achitării inculpatei de învinuirea înaintată în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, astfel că nu există

temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror, iar prin urmare acesta se respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

9. Din considerentele menționate, în conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sili Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2014 în cauza penală în privința lui *Istrati Valentina Andrei*, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Iurie Bejenaru